

givelse inden for de 3 måneder. Kommunens afgørelse vil i disse tilfælde kunne indbringes for det sociale nævn.

4.5.2. Fristforlængelse for genoptagelse

Efter servicelovens § 43 forudsætter en opretholdelse af en anbringelse uden samtykke ud over 1 år fra børn og unge-udvalgets afgørelse eller den seneste endelige afgørelse eller dom fornyet afgørelse i børn og unge-udvalget. De kompetente myndigheder har mulighed for at fastsætte en kortere frist for fornyet behandling i udvalget. Myndighederne kan endvidere undtagelsesvis fastsætte en længere frist end 1 år fra den seneste endelige afgørelse eller dom, når de forhold, der ligger til grund for afgørelsen, med stor sikkerhed må antages at vedvare ud over fristen og hensynet til barnet eller den unge afgørende tilsiger, at fristen forlænges.

Ved genbehandlingen skal der tages stilling til, om de materielle betingelser for tvangsmæssig anbringelse fortsat er opfyldt.

En årlig genbehandling af en anbringelsessag kan medvirke til, at der skabes utryghed i barnets tilværelse, ligesom tidsperspektivet omkring anbringelsen kan være med til at skabe utryghed - også for forældrene. Disse omstændigheder kan være meget uheldige for barnet og den unge og for behandlingen af de problemer, der har været årsag til anbringelsen. Omvendt kan en længere genoptagelsesfrist svække retssikkerheden, især ved første gangs anbringelser og ved anbringelser uden samtykke efter § 42 b, hvor betingelserne for en tvangsanbringelse efter § 42 ikke er opfyldt.

Det foreslås derfor, at den generelle genoptagelsesfrist ved førstegangsanbringelser bibeholdes på 1 år fra den seneste endelige afgørelse eller dom, og at genoptagelsesfristen ligeledes fastsættes til 1 år, hvor anbringelsesgrundlaget er § 42 b. Samtidig foreslås der, at genoptagelsesfristen i sager, hvor barnet eller den unge er anbragt uden samtykke efter § 42, ændres fra 1 til 2 år fra den seneste endelige afgørelse eller dom i de tilfælde, hvor barnet eller den unge har været anbragt inden for det seneste år før den aktuelle anbringelse.

Herudover foreslås en lempelse i adgangen til at forlænge genbehandlingsfristen. Muligheden for at fastsætte en kortere frist foreslås opretholdt.

Med forslaget kan der således blive skabt mere ro og stabilitet i en række anbringelsessager, da disse sager ikke som hidtil skal genoptages 1 år efter den seneste endelige afgørelse og ofte behandles efterføl-

gende som ankesager af både Den Sociale Ankestyrelse og landsretten.

Det foreslås, at der i sager om anbringelse uden samtykke, hvor betingelserne herfor er opfyldt, sker en lempelse i adgangen for de kompetente myndigheder til at forlænge genbehandlingsfristen ud over den generelle genoptagelsesfrist.

Den ene lempelse foreslås at ske ved, at betingelsen om, at de forhold, der ligger til grund for afgørelsen med *stor sikkerhed* må antages at vedvare ud over fristen ændres til et krav om, at de forhold, der ligger til grund for afgørelsen med *overvejende sandsynlighed* må antages at vedvare ud over fristen. En ændring af denne terminologi vil i sig selv medføre en vis lempelse i adgangen til at forlænge genbehandlingsfristen.

Den anden lempelse foreslås at ske ved, at den sidste betingelse udelades, nemlig betingelsen om at hensynet til barnet eller den unge afgørende tilsiger, at fristen forlænges. Denne lempelse vil især få betydning i sager vedrørende mindre børn, hvor betingelsen har virket begrænsende for at forlænge genbehandlingsfristen.

Med forslaget vil muligheden for at forlænge genoptagelsesperioden således blive forøget. Ved vurderingen af, om genoptagelsesperioden skal forlænges, skal denne vurdering ses i lyset af, om forlængelsen sker i forhold til den foreslåede 1 års eller den foreslåede 2 års genoptagelsesfrist.

Med de ovennævnte forslag må der forventes, at blive tale om en ændring i frekvensen af genbehandlings-sager med mere stabilitet og kontinuitet til følge.

4.6. Tilbud særligt rettet mod de utilpassede unge

Med forslaget indføres mulighed for at udpege en fast kontaktperson til en hel familie. Forslaget indebærer, at kontaktpersonens opgaver retter sig mod ikke alene den unge, men også mod forældrene og eventuelle søskende. Hertil kommer, at det ofte vil være relevant at inddrage eventuelle andre familiedømmer - dette kan især være relevant i forhold til familier med anden etnisk baggrund end dansk, hvor fx onkler, bedsteforældre mv. kan spille en væsentlig rolle i familiens hverdagsliv.

Kontaktpersonen kan være tilknyttet flere forskellige familier - særligt når der er brug for en person med særlig indsigt i familiens forhold, fx en person med samme etniske baggrund.

Forslaget indebærer ikke indskrænkninger i mulighederne for at udpege en fast kontaktperson for barnet eller den unge.

Erfaringerne viser, at en gruppe særligt socialt belastede unge - såvel unge med en dansk som med en an-